

Holly Hepburn

Winterwensen

Het winkeltje van verborgen schatten – deel 4

1

Het was een scène die Hope Henderson nog wekenlang zou herbeleven in haar nachtmerries: Isobel Lovelace die in elkaar zakte in het Ever After Emporium. Soms verschenen de zwaailichten van de ambulance vrijwel direct en verzachtte de nare droom iets toen Hope zag hoe de ambulancemedewerkers de oudere vrouw naar het ziekenhuis brachten. Andere nachten duurde het een eeuwigheid voordat ze arriveerden en werd Hope gedwongen om te doen wat ze in het echte leven ook had moeten doen: Isobel in de stabiele zijligging leggen en haar vasthouden tot de angstaanjagende toeval weer wegzakte, biddend dat er op tijd hulp zou komen. En één keer kwamen ze helemaal niet meer. Hope moest de straten van York op rennen om mensen om hulp te smeken, maar niemand wilde luisteren. Ze werd helemaal bezweet wakker na die droom, met bonkend hart en een gezicht nat van de tranen. Het was onmogelijk om de slaap weer te vatten.

In werkelijkheid had het geruststellend kalme ambulanceteam uitstekend gezorgd voor de bewusteloze Isobel. Hope had getwijfeld of ze mee moest met de ambulance. Isobel was woedend op haar geweest en zou het misschien helemaal niet fijn vinden om wakker te worden met Hope aan haar zijde, maar Isobel had geen familie meer die Hope zou kunnen bellen en ze wilde haar niet alleen laten gaan. De uren dat ze op de eerste hulp had zitten wachten op nieuws waren afschuwelijk geweest en Hope kon pas weer rustig ademen toen ze hoorde dat Isobel bij bewustzijn was en dat ze werd onderzocht.

‘Waarom ga je niet naar huis?’ had een vriendelijke verpleegkundige geopperd toen het al na middernacht was. ‘Ze slaapt nu en morgen weten we meer.’

Toen Hope de volgende dag belde, kreeg ze voorzichtig optimis-

tisch nieuws. De behandeling sloeg aan en Isobel leek geen blijvende schade te hebben opgelopen. Ze bracht een paar dagen in het ziekenhuis door voordat ze zou worden verzorgd door een privéverpleegkundige in haar eigen appartement om verder te herstellen. Hope was nog niet bij haar langs geweest. Tijdens hun laatste ontmoeting was Isobel heel kwaad geweest en had ze Hope van van alles beschuldigd. Hope was ervan overtuigd dat Isobel mede daardoor een toeval had gekregen. Ze wist niet zeker hoeveel Isobel zich nog herinnerde, of dat ze wist dat Hope met haar mee was gereden in de ambulance, maar ze wilde haar absoluut niet opnieuw van streek maken.

‘Uiteindelijk zul je toch met haar moeten praten,’ zei Iris toen ze een kleine twee weken na het voorval samen een drankje deden. ‘Je moet haar vertellen dat jij niet degene bent die haar familiegeheimen heeft verkocht.’

‘Dat heb ik ook gedaan,’ verzuchtte Hope. ‘Maar ik weet niet of ze dat nog weet.’

Iris keek haar met tot spleetjes geknepen ogen aan. ‘Daarover gesproken, heeft die klootviolet van een archeoloog al toegegeven dat hij het was?’

Het Yorkshire-accent van Iris zette de belediging alleen maar meer kracht bij. Het lokte een flauwe glimlach op de lippen van Hope, die pas die ochtend een berichtje van hem had ontvangen. ‘Nee, nog niet. Hij wil afspreken om mij te overtuigen van zijn onschuld.’

‘Ja, dat zal wel weer,’ zei Iris, terwijl ze haar veelbetekenend aankeek. ‘Maar hij is net zo onschuldig als Dick Turpin.’

Opnieuw moest Hope ondanks alles glimlachen. De beruchte bandiet was gevangengenomen en uiteindelijk geëxecuteerd in York voor paardendiefstal. Ze wist dat hij bekendstond als een ondeugende charmeur, maar in werkelijkheid waren zijn misdaden vaak vrij bruto als je er zonder roze bril naar keek. Hij was overduidelijk schuldig, en dat was het punt dat Iris nu ook wilde maken. ‘Verder zou niemand foto’s kunnen hebben gemaakt,’ gaf ze toe. ‘Het moet Ciaran wel zijn geweest.’

Aangezien er in het dagboek werd geschreven over een afschuwelijk familieschandaal, was Isobel terecht woest geweest toen ze uit een brief vernam dat de inhoud van het dagboek was gelekt.

‘Klootviool,’ herhaalde Iris, nu met nog meer walging. ‘Alsof het al niet erg genoeg was dat hij het met jou aanlegde terwijl hij nog getrouwd was. Je moet het melden bij de universiteit. Dit is extreem onprofessioneel gedrag.’

Dat was Hope helemaal met haar eens, maar ze had geen bewijs dat Ciaran achter het gelekte dagboek zat, behalve dan dat hij er de gelegenheid voor had gehad. Bovendien was het niet ongewoon voor een getrouwde man om een affaire te hebben. ‘Ik wil op zich wel met hem afspreken,’ gaf ze toe aan Iris. ‘Ik denk dat hij het misschien wel opbiecht, onder vier ogen.’

Iris snoof. ‘Dat betwijfel ik. Hij heeft eerder ook al tegen je gelogen, weet je nog? Waarom zou hij dat niet opnieuw doen?’

‘Hij heeft niet echt gelogen,’ zei Hope, die het vreselijk vond dat het klonk alsof ze hem wilde verdedigen. ‘Hij heeft me alleen niet alles verteld.’

‘Klopt.’ Iris knikte met een onuitputtelijk geduld. ‘Omdat hij een leugenachtig stuk vreten is dat jou niet waard is. En het feit dat hij jouw relatie met haar heeft gebruikt om Isobels familiegeheimen te bemachtigen en te verkopen, is al het bewijs dat je nodig hebt. Geef hem niet de kans om je nog eens te bedonderen, Hope. Dat is precies wat hij wil.’

Hope nam een flinke slok van haar Cosmopolitan en dacht aan Ciaran met zijn donkere haren en strakke kaaklijn en sprankelende grijze ogen. Alles aan hem gaf je het gevoel dat hij net was teruggekeerd van een zoektocht naar de ark van het verbond, en zijn knappe uiterlijk was een van de redenen dat ze zo smoorverliefd op hem was geworden. Dat, en zijn charmes en heerlijk zangerige Ierse accent, waardoor zelfs de saaiste beweringen als poëzie klonken. En door die onmiskenbare aantrekkingskracht wist Hope dat ze nog meer op haar hoede moest zijn, want ondanks hoe hij haar had behandeld, had een deel van haar nog steeds gevoelens voor Ciaran McCormack.

‘Wat vindt Will ervan?’ vroeg Iris.

‘Dat laat zich wel raden. Maar ik denk dat hij probeert om zijn gedachten voor zich te houden.’

Iris knikte. ‘Dat is niet zo gek. De laatste keer dat hij je zijn onge-zouten mening gaf, hebben jullie elkaar wekenlang niet gesproken.’

Hope wiebelde in haar stoel en dacht terug aan hoe ellendig ze zich had gevoeld toen zij en Will geen contact met elkaar hadden. ‘Ja, je kunt wel stellen dat we het niet echt besproken hebben. Hij maakte zich uiteraard zorgen om Isobels gezondheid, maar toen we eenmaal wisten dat het goed zou komen met haar, hebben we het er niet meer over gehad.’ Ze dacht even na en schudde haar hoofd. ‘Genoeg over mij. Hoe gaat het met jou? En met Martin?’

Haar vriendin keek haar met een ongewoon blije grijns aan. ‘Goed. Heel goed, zelfs.’

Zolang Hope Iris al kende, worstelde ze met de frustraties en teleurstellingen van onlinedaten, en hoewel ze vaak hadden gelachen om de rampzalige dates die Iris had moeten uitzitten, wist ze dat de bloemist verlangde naar het plezier en de stabiliteit van een relatie met iemand die haar aanvulde in plaats van iemand die zich continu door haar geïntimideerd voelde. Het klonk alsof Martin heel anders was dan de mannen met wie ze normaal uitging, maar misschien werkte het daarom wel zo goed. Wat het verschil ook was, Hope was blij dat Iris eindelijk iemand had ontmoet die haar gelukkig maakte. ‘Fijn,’ zei ze simpelweg.

‘Ik denk dat jij hem ook wel zou mogen,’ ging Iris verder. ‘En Will ook. Ik zou het leuk vinden als jullie hem een keer ontmoeten.’

Dat kon nog weleens lastig worden, dacht Hope. Brodie had het niet zo op vreemden, dus het was geen optie om haar bij een oppas achter te laten. Maar dat betekende niet dat zij Martin niet kon ontmoeten om hem goed te keuren, een taak die haar als beste vriendin van Iris was toebedeeld. ‘Dat lijkt mij ook heel leuk. Hij klinkt als een leuke vent.’

‘Is hij ook,’ zei Iris, terwijl ze Hope van opzij aankeek. ‘Zal ik vragen of hij nog een vrijgezelle vriend heeft zodat ik je kan koppelen?’

‘Nee, dank je.’ Hope stak haar handen in de lucht om de goedbedoelde suggestie te verwerpen. Na de pijn die Ciaran had veroorzaakt en het rampzalige misverstand waardoor Will haar had willen zoenen, was romantiek wel het laatste waar ze nu behoefte aan had. ‘Ik neem even pauze van mannen.’

Iris keek haar meelevend aan. ‘Dat kan ik je niet kwalijk nemen.’

Maar geef het niet helemaal op, de juiste man voor jou bestaat wel degelijk. Je hebt hem alleen nog niet gevonden.'

Dat had ze wel, dacht Hope verdrietig, en de kanker had hem veel te vroeg van haar weggenomen. Maar het was niet zo dat niemand kon tippen aan de herinnering aan Rob. Ze had niet de illusie dat hij perfect was geweest. Nee, het was meer alsof ze nog niemand had ontmoet die bij haar paste zoals hij: iemand die als een warme jas voelde op een koude dag, als thuis. Ciaran was de eerste man die ze dichtbij had laten komen sinds de dood van Rob en ze had gehoopt dat haar aantrekkingskracht voor hem zou uitgroeien tot liefde, maar de onthulling dat hij getrouwd was, had die hoop weer doen verwelken. Het leek makkelijker om gewoon helemaal geen romantische relaties meer aan te gaan.

'Misschien heb je gelijk,' verzuchtte ze tegen Iris. 'Maar ik ben te moe om op zoek te gaan.'

Haar vriendin kneep in haar hand. 'Je hoeft niet ver te zoeken. Ik heb het gevoel dat het niet lang meer gaat duren.'

De ochtend daarop werd Hope opnieuw wakker uit een droom over Isobel. De opmerking van Iris galmde weer door haar gedachten: *Uiteindelijk zul je toch met haar moeten praten*. Het was niet dat ze geen contact wilde opnemen met Isobel. Sterker nog, ze wilde dolgraag weten hoe het met haar ging. Maar ze was bang dat ze haar van streek zou maken. En het laatste wat ze wilde, was dat ze nóg een toeval zou krijgen.

Uiteindelijk wogen Hope's nieuwsgierigheid en behoefte om de situatie uit te leggen zwaarder dan haar bezwaren en besloot ze een brief te schrijven. Haar relatie met Isobel was begonnen met een brief en het leek passend om via datzelfde medium weer contact te zoeken. En het was al helemaal fijn om de punt van de vulpen die ze speciaal daarvoor had gekocht op het dikke, dure schrijfpapier te plaatsen. Ze stopte even na *Beste Isobel* en probeerde haar gedachten te ordenen voordat ze zonder onderbrekingen begon te schrijven en de woorden uit haar pen liet vloeien. Toen ze klaar was, las ze de brief nog één keer door en stopte ze hem in een bijbehorende envelop. Het plan was dat Iris hem zou afleveren met een

boeket zomerbloemen. Het zou in elk geval geen kwaad kunnen.

De brief die ze terugkreeg, een paar dagen later, had een stijve, formele toon, maar tot haar opluchting zag Hope dat Isobel bereid was om haar verklaring te accepteren, al stond ze erg afkeurend tegenover Ciarans mogelijke aandeel. De schrijfstijl was typisch Isobel, maar Hope keek met een frons naar het handschrift, dat slordig en krabbelig overkwam, en totaal niet leek op het eerder zo nette handschrift van de oudere vrouw. Hope kreeg er een heel ongemakkelijk gevoel bij: hoeveel schade had Isobel overgehouden aan de toeval? Iris had gezegd dat ze op het eerste gezicht bijna weer de oude leek, maar het handschrift vertelde een heel ander verhaal.

‘Waarom ga je niet bij haar langs als je je zoveel zorgen maakt?’ stelde Will voor toen Hope op vrijdagavond langskwam. ‘Iris bezorgt bij haar thuis, toch? Ik weet zeker dat je de volgende keer wel met haar mee mag.’

‘Misschien,’ zei Hope twijfelend. Ze vroeg zich af wat Isobel ervan zou vinden als ze zichzelf zou uitnodigen. ‘Ik wil haar niet op de kast jagen. Ik probeer haar vertrouwen te herstellen en mogelijk breng ik Iris dan ook in een ongemakkelijke situatie.’

‘Goed punt. Misschien is een neutrale plek beter.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Over vertrouwen gesproken, ik wilde je iets vragen.’

Hij kreeg ineens zo’n vreemde uitdrukking op zijn gezicht dat Hope’s nieuwsgierigheid meteen werd aangewakkerd. ‘O?’

‘Het is meer een gunst,’ ging hij verder, terwijl hij ging verzitten op de bank. ‘Een kennis van vroeger komt volgende week naar York en wil met me uit eten.’

Even viel het stil en Hope dacht dat ze wel wist wat eraan zat te komen. De verscheurde uitdrukking op Wills gezicht was overduidelijk. Maar ze wilde hem niet de kans ontnemen om het zelf te vertellen en wachtte af.

‘Normaal gesproken zou ik nee zeggen, maar...’ Hij maakte zijn zin niet af en keek Hope toen resoluut aan. ‘Nou ja, ik kan niet meer alleen van jou afhankelijk zijn voor mijn sociale leven. Dus ik vroeg me af of je misschien een paar uur op Brodie zou willen passen. We gaan natuurlijk niet te ver weg en ik kan met een paar minuten weer terug zijn als ze me nodig heeft...’

‘Natuurlijk,’ zei Hope, hem voorzichtig onderbrekend. Ze nam hem in zich op en zag de wallen onder zijn hazelnootbruine ogen en zijn vermoeide, afhangende schouders. ‘Je hebt recht op wat tijd voor jezelf, Will. Het is voor jou ook een zwaar jaar geweest.’

De spanning leek ineens uit hem weg te vloeien, alsof hij had verwacht dat ze nee zou zeggen. ‘Echt? Vind je het niet erg?’

‘Meen je dat nou?’ zei Hope, duidelijk enthousiast. ‘Het lijkt me hartstikke leuk. We maken er een echte meidenavond van: pizza, popcorn en *Peppa Pig*.’

Ze zag de lachrimpeltjes om zijn ogen verschijnen toen hij haar een dankbare glimlach schonk. ‘Dat zou ze geweldig vinden. Dank je wel.’

Hope kreeg het helemaal warm vanbinnen. Was het haar verbeelding of zag hij er nu al wat minder vermoeid uit? ‘Zeg maar wanneer.’

‘Donderdag misschien? Maar jouw schema is leidend.’

Hope ging in gedachten haar afspraken na. ‘Donderdag is prima. Ik heb vrijdagavond een diner met de buikdansdames en meestal ga ik op woensdag naar mijn ouders, maar ik weet zeker dat papa het niet erg vindt als ik een week oversla.’

Will schudde zijn hoofd. ‘Nee, voor mij hoeft je je plannen niet aan te passen. Waarom zetten we donderdag niet vast in de agenda en dan bevestig ik het nog als ik Alex heb gesproken. Nogmaals bedankt, Hope, ik vind het echt heel fijn.’

Zijn stralende glimlach was genoeg voor Hope. ‘Ik kijk er nu al naar uit,’ zei ze. Ze meende het echt.